

AUGSTĀKAIS MIERS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 1:9–19; Mt 24:4–8, 23–31; Atkl 14:6–12; Ebr 11:13–16; Fil 4:4–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tā ir, kā rakstīts: ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.” (1kor 2:9)

Vai jūs esat kādreiz jutušies tā, it kā atrastos lielas kaujas vidū—lielajā cīņā starp labo un ļauno? Daudzi, pat laicīgi cilvēki, ir izjutuši šādu realitāti. Mēs tā jūtamies, jo tā patiešām ir. Mēs esam lielajā kaujā starp labo un ļauno, starp Kristu un sātanu.

Dzīve patiešām norisinās divos līmeņos. Lielā cīņa starp Kristu un sātanu notiek globālā, pat kosmiskā mērogā, jo tā vispirms sākās Debesīs (Atkl 12:7). Tomēr notikumu jūklī mēs viegli varam pazaudēt kopskatu uz Dieva glābšanas plānu šai pasaulei. Kari, politiski nemieri un dabas katastrofas var turēt mūs bezpalīdzīgās šausmās. Bet Dieva pravietiskā vadība var palīdzēt mums paturēt prātā kopskatu tam, uz kurieni mēs ejam un kā mēs tur nokļūsim.

Lielā cīņa norisinās arī daudz personīgākā līmenī. Mēs katrs individuāli piedzīvojam ticības izaicinājumus savā personīgajā dzīvē, un, ja arī mēs nenodzīvosim līdz Jēzus otrajai nākšanai, mēs piedzīvosim nāvi. Šajā nedēļā mēs runāsim par to, kā mēs varam atrast mieru Jēzū, piedzīvojot vispārējo nemieru un neziņu par savu personīgo nākotni, vismaz tuvāko nākotni. Ilgtermiņā viss izskatās patiešām ļoti daudzsološī!

lepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. septembrī.

Vīzija par galu

Vecākais izdzīvojušais māceklis, kas bija kopā ar Jēzu, sēdēja uz klinšainā cietuma salas tālu prom no jebkā, kas viņam bija tuvs un dārgs. Kas gan varēja notikt Jāņa prātā, viņam atrodoties iesprostotam uz šīs vientuļās salas? Kā viņš tur nokļuva, un kā viņam tas patika? Galu galā viņš bija redzējis Jēzu dodamies prom, un viņš bija redzējis divus eņģeļus stāvam un sakām: “Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņēmts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam.” (Apd 1:11)

Tomēr tas bija noticis jau pirms daudziem gadiem, un Jēzus vēl nebija atgriezies. Citi apustuļi, kas bija klāt tajā dienā, jau bija miruši, lielākā daļa no tiem mocekļa nāvē kā Jēzus liecinieki. Jaunajā draudzē bija notikusi paaudžu maiņa, un nu tā piedzīvoja briesmīgas vajāšanas no ārpusē un dīvainas ķecerīgas kustības iekšienē. Jānis droši vien jutās viens, noguris un nemiera pilns. Un tad pēkšņi viņam tika dota vīzija.

Kā tu domā, kādu mierinājumu Jānis ieguva no šīs atklāsmes? Izlasi Atkl 1:9–19. ___

Jēzus saviem sekotājiem bija teicis: “Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” (Mt 28:20), vārdus, kas, bez šaubām, bija iedrošinājuši Jāni, pavadot vientuļo gūstniecību. Pavisam noteikti, ka šī vīzija, šī Jēzus “atklāsme”, viņam bija liels mierinājums, zinot, ka Jēzus – “alfa un omega, sākums un gals” – trimdā izsūtītajam apustulim atklājās īpašā veidā.

Šiem pantiem seko vīzijas par pasaules nākotni. Brīnišķīgā panorāmiskā vēstures skatījumā viņa priekšā tika attēlots pamatā tas, kas mums ir kristīgās draudzes vēsture, bet viņam tā bija nākotne. Un tomēr gaidāmo grūtību un pārbaudījumu beigās Jānim tika parādīts, kā tas viss noslēgsies. “Es redzēju jaunas debesīs un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjam no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu.” (Atkl 21:1, 2)

Lielā apokaliptiskā vīzija, ko Jānis uzrakstīja Atklāsmes grāmatā, palīdzēja viņam pārliecinoši atrast mieru Dieva apsolījumos un vadībā.

Dzīve var būt smaga, reizēm pat bailīga. Tomēr kā zināšanas par to, ka Dievs zina nākotni un ka nākotne ilgtermiņā ir laba, sniedz mums mierinājumu jau tagad? ___

Gaidot Kristus nākšanu

Uz Eļļas kalna Jēzus, atbildot uz mācekļu jautājumiem, lieliem vilcieniem iezīmēja pasaules vēsturi. “Saki mums, kad šīs lietas notiks un kāda būs Tavas atnākšanas un pastarā laika zīme?” (Mt 24:3)

Jēzus slavenā svētruna, kas uzrakstīta Mt 24. nodaļā, ietver nepārtrauktu vēsturisko laika joslu no Jēzus dienām līdz pat otrajai nākšanai un pat vēl tālāk.

Jēzus gribēja dot Savai tautai visos laikmetos vispārīgu ieskicējumu gala laika pravietojumu “grafikā”, lai tie, kas dzīvo gala laikā, varētu sagatavoties noslēdzošajam notikumam. Viņš gribēja, lai mēs spētu pašāviņi dusēt Viņa mīlestībā, pat ja sabrūk viss, kas ir ap mums.

Adventisti labi zina par Daniēla “bēdu laikiem, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas, līdz pat šim laikam” (Dan 12:1). Jēzus gribēja, lai mēs esam gatavi šim notikumam pirms Viņa otrās nākšanas.

Kāda būs Viņa atnākšana? Kā mēs varam izvairīties no tā, ka tiekam piekrāpti?

Izlasi Mt 24:4–8, 23–31. _____

Jēzus nākšana būs burtisks notikums gala laikā. Pārdomājot, cik daudz vietas pravietojumos un pat Jēzus svētrunās ir atvēlēts Viņa atnākšanai, šim ir jābūt svarīgam notikumam.

Pēdējo reizi, kad notika pasaulplaša katastrofa, tai gatavi bija tikai astoņi cilvēki. Otrās nākšanas negaidīšanu Jēzus salīdzina ar Plūdu notikumiem (Mt 24:37–39). Bet, lai gan neviens nezina otrās nākšanas dienu un stundu (Mt 24:36), Dievs ir iedevis mums pravietiskus laika skaitīšanas principus, lai mēs varētu saprast, kas notiek pasaulē ap mums.

Mums ir dota loma piepildīt šo pravietisko drāmu. Kāda ir mūsu loma? Pievērsieties

Mt 24:9–14. _____

Mēs šajā kosmiskajā konfliktā esam kaut kas vairāk nekā tikai novērotāji. Mums ir jābūt aktīviem dalībniekiem, izplatot evaņģēliju līdz visiem pasaules galiem, kas nozīmē arī to, ka mēs piedzīvosim vajāšanas.

Ko nozīmē “izturēt līdz galam”? Kā mēs to darām? Kāda izvēle mums ir jāizdara katru dienu, lai neatkristu, kā to daudzi ir izdarījuši un daudzi vēl izdarīs? _____

Pavēle doties darbā

Kopējā pravietiskā vēstures aina neļauj mums vienkārši apsēsties un neko nedarīt, notikumiem attīstoties – notikumiem, ko mēs patiesībā nevaram kontrolēt. Attieksme bieži vien ir šāda: “Nu labi, gala laika notikumi būs, kā tas ir paredzēts, bet ko gan es varu darīt? Un ko es viens varu paveikt?”

Kristiešiem nevajadzētu tā attiekties pret apkārtējo pasauli, īpaši pret noslēdzošajiem notikumiem. Atkl 14. nodaļa stāsta, ka mūsu uzdevums šajā vēstures laikā ir stāstīt citiem par Dieva tiesu un palīdzēt sagatavoties Jēzus otrajai nākšanai.

Izlasi Atkl 14:6–12. Kas šeit tiek mācīts un kas mums ir jāpasludina pasaulei? Kāpēc šī vēsts ir tik neatliekama? _____

Kā adventisti mēs ticam, ka “patiesība mūsu laikam” (2Pēt 1:12) ir atrodama īpaši šajos pantos, ko mēs saucam par “triju eņģeļu vēsti”. Šeit mēs koncentrētā veidā atrodam to, kas ir mūsu aicinājums šajā zemes vēstures stundā.

Ievērojiet, ka tā sākas ar “mūžīgo evaņģēliju”, brīnišķīgo vēsti par Kristus nāvi un augšāmcelšanos, uz ko balstās mūsu vienīgā glābšanas cerība. Šeit ir arī vēsts, ka “ir atnākusi Viņa tiesas stunda” (Atkl 14:7), kas ir spēcīga ceļazīme, norādot uz gala laiku. Tur ir arī aicinājums pielūgt to, kas ir “radijis debesis un zemi”, pretēji biedējošajam brīdinājumam par tiem, kas paliek Bābelē, pielūdzot “zvēru un viņa tēlu”. Visbeidzot ir Dieva gala laika tautas apraksts: “Šeit ir svēto pacietība, šeit ir tie, kas ievēro Dieva baušļus un saglabā Jēzus ticību.” (NKJV)

Izlasi Atkl 14:11. Ko tas stāsta par zvēra un viņa tēla pielūdzēju nemieru? _____

Tiem, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu, nav miera ne dienu, ne nakti? Lai gan ir dažādas idejas par to, ko tieši tas nozīmē, jebkurš piekritīs, ka šie cilvēki nepiedzīvo tādu atpūtu, kādu Dievs piedāvā tiem, kas ir Viņam uzticīgi.

Kā tu domā, kāpēc “triju eņģeļu vēsts” pirmā daļa ir “mūžīgais evaņģēlijs”? Kāpēc mums vajadzētu šo brīnišķīgo patiesību vienmēr paturēt savā priekšā, sludinot šo vēsti pasaulei? Kāpēc evaņģēlija izpratne ir tik centrāla šī miera konceptā? _____

Dusēt mierā

Jau daudzus gadsimtus kristieši ir gaidījuši Kristus atgriešanos. Tā patiešām ir visu mūsu cerību kulminācija – un ne tikai mūsu, bet visu Dievam uzticīgo ļaužu visā vēsturē.

Izlasi Ebr 11:13–16. Kāds lielisks apsolījums šeit ir atrodams ne tikai senatnes cilvēkiem, bet arī mums? _____

Daudzējādā ziņā šie panti neko neizsaka, ja patiesa ir parastā un populārā versija par nāvi. Par ko runā šie panti, sakot, ka šie cilvēki nav saņēmuši absolītās lietas? Viņi ir miruši, tad jau viņi ir Debesīs ar Jēzu un bauda savu lielo atalgojumu. Piemēram, kad nomira Bilijs Grehems, atkal un atkal varēja dzirdēt, ka viņš tagad esot Debesīs ar Jēzu.

Šajā skatījumā ir arī ironija, jo bieži vien, kad kāds mirst, mēs dzirdam vārdus: “Lai viņš dus mierā.” Bet kas notiek? Vai šie cilvēki dus mierā, vai arī viņi atrodas Debesīs, darīdami to, kas tur jādara (piemēram, vēro visu “jautrību” šeit uz zemes)?

Kā Jēzus apraksta nāvi? Izlasi Jņ 11:11. _____

Doma par to, ka viņi dus “mierā”, ir patiesība par to, kas notiek pēc nāves, vai ne? Mirušie patiešām ir mierā. “Ticīgajam nāve nav nekas īpašs. Kristus runā par to kā par īsu mirkli. ‘Ja kas Manus vārdus turēs, tas nāves neredzēs nemūžam,’ ‘nebaudīs nāves nemūžam’. Kristietim nāve ir miegs, klusuma un tumsas mirklis. Dzīve ir apslēpta ar Kristu Dievā, un, ‘kad nu atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsīt līdz ar Viņu.’ Jņ 8:51, 52; Kol 3:4.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 787. lpp.)

Jēzus salīdzina cilvēka stāvokli starp nāvi un augšāmcelšanās rītu kā neapzinātu miegu (Jņ 11:11, 14), bet Viņš arī uzsver, ka gan glābtie, gan pazudušie savu algu saņems pēc augšāmcelšanas (Jņ 5:28, 29). Viņš izgaismo nepieciešamību būt sagatavotam nāvei, lai arī kad tā pienāktu.

Kādu mierinājumu jūs varat gūt, zinot, ka jūs aizmājušie tuvinieki patiešām šobrīd dus?

Priecājieties Kungā vienmēr

Viena no visbiežāk lietotajām aplikācijām mobilajos telefonos ir “Google Maps”. Lielākā daļa no mums nevar atcerēties, kā mēs dzīvojām, pirms uzradās GPS kartes. Bez kartēm mēs ar zināmu satraukumu dotos uz vietu, kur nekad iepriekš neesam bijuši, bet ar Google karti telefonā mēs varam doties ceļā bez stresa un mierīgi atrast ceļu arī svešā pilsētā. Vai šī pārlicība varētu būt ilustrācija tam, kāda veida mieru Dievs vēlas mums dot ar Savu pravietiskā laika līniju?

Reizēm mēs tomēr varam ievadīt aplikācijā nepareizu adresi vai arī varam nolemt nesekot norādījumiem, domādami, ka zinām īsāko ceļu. Jebkurā gadījumā mēs varam nokļūt tur, kur negribējām, – un visdrīzāk arī ne visnosvērtākajā prāta stāvoklī.

Izlasī Fil 4:4–6. Ko Pāvils mums šeit pasaka par to, kā iegūt patiesu mieru un patiesu atpūtu – lai arī sāpju pilnā un nomocītā pasaulē? _____

Pāvils nesaka šajos pantos, lai mēs vienmēr priecājamies – arī par pārbaudījumiem, kad tos piedzīvojam. Tā vietā viņš saka: “Priecājieties Kungā vienmēr.” Lai arī kāda būtu mūsu šī brīža situācija, lai arī kādus pārbaudījumus mēs piedzīvotu, ja mēs paļausimies uz Dievu, uz Viņa labestību, Viņa mīlestību un Viņa upuri par mums pie krusta, mēs varam priecāties Viņā un gūt mieru savām nogurušajām dvēselēm.

Jau pats pantu tonis ietver mieru un pārdabisku cerību uz kaut ko, kas stāv aiz šīs pasaules.

Iedomājies arī, kāds miers varētu būt mūsu dvēselēs, ja mēs varētu būt “uztraukušies par neko”. Tas gan šķiet diezgan nereāli, dzīvojot šajā pasaulē (pat Pāvilam bija daudz raīžu), tomēr zināšanas par to, ka mīlošais Dievs kontrolē situāciju un izglābs mūs Savai valstībai, pavisam noteikti var palīdzēt mums savas raizes nostatīt pareizā perspektīvā.

“Kungs ir pie rokas”, tas ir, Viņš vienmēr ir mums tuvu un, tiklīdz mēs aizveram acis un aizmiegam nāves miegā, nākamais, ko mēs zinām, ir Kristus atgriešanās.

Nav šaubu, dzīve ir spriedzes, pārbaudījumu un cīņu pilna. Neviens no mums nevar no tā izbēgt; arī apustulis Pāvils noteikti neizbēga (sk. 2kor 11. nod.). Vienalga viņš vēlas mums pateikt, ka pat ar visu to, kas mums šobrīd ir jāiztur, mēs varam priecāties tajā, kas mums ir dots Kristū un, patiešām, jau tagad atrast mieru savai dvēselei.

Izlasī vēlreiz Fil 4:4–6. Kā tu vari attiecināt šos brīnišķīgos vārdus uz savu pieredzi tieši tagad, lai arī kādus pārbaudījumus un sarežģījumus tu piedzīvotu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mēs visi vēlamies ātras un tiešas atbildes uz savām lūgšanām un esam kārdināti kļūt mazdūšīgi, kad atbilde kavējas vai atnāk tādā veidā, kādu mēs neesam gaidījuši. Bet Dievs ir pārāk gudrs un labs, lai atbildētu uz mūsu lūgšanām vienmēr tieši tajā laikā un tieši tādā veidā, kā mēs esam ilgojušies. Viņš darīs mūsu labā vairāk un labāk, nekā piepildīs visas mūsu vēlmes. Un tāpēc, ka mēs varam uzticēties Viņa gudrībai un mīlestībai, mums nevajadzētu lūgt Viņam piekāpties mūsu gribai, bet censties saprast Viņa nodomu un piepildīt to. Mūsu ilgām un interesēm vajadzētu pazust Viņa gribā.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi”, 219. lpp.)

“Paies tikai īss brīdis, un Jēzus nāks glābt Savus bērnus un dot viņiem noslēdzošo nemirstības pieskārienu. [...] Kapi tiks atvērti, un mirušie iznāks ārā, uzvaroši izsaucoties: ‘Ak, nāve, kur ir tavs dzelonis? Kaps, kur ir tava uzvara? Mūsu mīļie, kas dusēja Jēzū, iznāks ārā, tērpti nemirstībā.’” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 350. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomājiet par lielās cīņas realitāti. Kā jūs redzat to norisināties pasaulē? Kā ar jūsu personīgo dzīvi? Šī cīņa ir ļoti reāla, vai ne? Patiesībā tā ir reālāka, nekā daudzi cilvēki domā, jo daudzi netic burtiskam velnam. Kāpēc lielās cīņas pienācīgs novērtējums ir tik svarīgs, lai palīdzētu mums saprast mūsu pasaules stāvokli? Kāpēc mūsu izpratne par to, kā šī lielā cīņa noslēgsies, ir tik mierinoša?

2. Pravietojums var kļūt par traucēkli, ja iesim pāri tam, kas ir skaidri atklāts. Cik bieži draudzes locekļi ir nonākuši sarežģītās situācijās, ticot citu cilvēku paredzējumiem vai izsecinot no pravietajumiem tādus pieņēmumus, kas tomēr nepiepildās!? Kā mēs varam pasargāt sevi no šāda veida slazda?

3. Grupā pārrunājiet Atkl 14:9–11 un jautājumu par tiem, kas pielūdz zvēru un zvēra tēlu, nespējot rast mieru. Ko tas varētu nozīmēt?

4. Vai mums ir kāda loma Kristus atgriešanās pasteidzināšanā, ir neviennozīmīga tēma mūsu draudzē. Lai arī kāda pozīcija mums katram būtu šajā jautājumā, kāpēc tik un tā ir ļoti svarīgi, lai mēs aktīvi izplatītu vēsti par Viņa atgriešanos visā pasaulē?